

Noget om passiv form

Når vi udtrykker: 'Den unge mand skrev et brev til sin kæreste', kaldes det for en aktiv sætning, fordi **grundledet er aktivt**, dvs. det er den unge mand, der foretager sig noget. Hvis man derimod udtrykker det sådan: 'Brevet skrives af den unge mand', kaldes det for en passiv sætning, fordi **grundledet er passivt**, dvs. brevet foretager sig ingenting.

På tysk har man ikke den tilsvarende s-form, som vi har på dansk, f.eks. brevet skrives, børnene passes, patienten tilses. I de tre eksempler er grundledet passivt, det er andre, der foretager sig noget. Passiv form kaldes også 'lideform'.

På tysk dannes den passive form ved, at man anvender 'werden' = bliver + førnutid.

Der Brief wird von dem jungen Mann geschrieben. - Die Kinder werden betreut. -

Die Patienten werden besucht. - Der Brief muss geschrieben werden.

Passive sætninger i førnutid adskiller sig lidt, idet man så skal bøje 'werden' i førnutid; men derved ville man få to førnutids-bøjninger lige efter hinanden. Derfor undlades forstavelsen **ge-**, når vi bøjer 'werden', så den forkortede form bliver '**worden**' (i stedet for geworden).

F.eks. Brevet er blevet skrevet. - Der Brief ist geschrieben **worden**. Børnene er blevet passet. - Die Kinder sind betreut **worden**. Patienterne er blevet tilset. - Die Patienten sind besucht **worden**. - Den armen Flüchtlingen sind geholfen **worden**. **OBS**. Helfen styrer dativ

Se sammenligningen:

Min bil er **blevet** gammel. - Mein Auto ist alt **geworden**.

Min bil er **blevet stjålet**. - Mein Auto ist **gestohlen worden**. (Her er to førnutidsformer)

Noget om ord og udtryk, du skal passe på

Det tilbagevisende stedord sich.

En hel del ord anvendes sammen med ordet **sich** (sig) f.eks. 'han forhørte **sig** om tidspunktet,' - er erkundigte **sich** nach der Zeit.

Ordet **sich** er et såkaldt tilbagevisende stedord, dvs. det viser tilbage til grundledet.

Derfor ændres ordet i overensstemmelse med, hvem det fører tilbage til.

Ich erkundige **mich** (jeg forhører mig. - Du erkundigst **dich** (du forhører dig) osv.

Zu freuen = at glæde. Ich freue **mich**, er freut **sich**, wir freuen **uns**. - Freut ihr **euch**?

Zu tun eller zu machen.

Begge ord betyder at gøre, men der er alligevel forskel.

Zu tun fører som oftest tilbage til noget, der sker eller er sket.

Wäscht er sein Auto? Nein, das **tut** er nicht, er spricht mit dem Nachbar.

Ich trinke ein Glas Rotwein, und das **tut** gut.

Zu machen benyttes mest, når det drejer sig om at lave noget, at 'fabrikere' noget.

Der Tischler **macht** einen Tisch. - Du, ich **mache** dir einen guten Vorschlag.

Zu machen kann ofte betyde at foretage

Wir **machten** eine Reise in den Süden, und unterwegs **machten** wir mehrere Pausen.

Mach keine Dummheiten - lav ingen dumheder. -

Det er mig og det er dig

Det hedder '**Ich bin es**' og '**du bist es**'. Og hvis man stiller spørgsmål: '**Bist du es?**'

Det hedder tilsvarende '**er ist es**' = det er ham, og '**wir sind es**' = det er os.

At huske - sich erinnern.

Almindeligvis benyttes forholdsordet an + erinnern (akkusativ). Mere sjældent forekommer erinnern + genitiv. Eks. Ich **erinnere** mich **an** den schönen Abend. Ich erinnere mich **des** schönen Abends. - Kannst du dich **an** den vorigen Sommer **erinnern**?

Bemærk: Det kan jeg ikke huske. - Daran erinnere ich mich nicht.